

СВІТАНОК

№. 8

ЗМІСТ

ОПУБЛІКОВАНО
ТОВАРИСТВОМ
ДОСЛІДНИКІВ БІБЛІЇ
«СВІТАНОК» - The Dawn
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073
USA
www.dawnbible.com

АРГЕНТИНА: А. Люпсор, Калле
Адмірал Браун 684, Монте
Гранде С.Р, 1842 Буенос-Айрес

АВСТРАЛІЯ: Інститут Біблії
Верeanу, P.I. Box 402, Розанна,
Вікторія 3084

БРАЗИЛІЯ: Аврора, Каїха Постал
77204, Нова-Ігуасу, Ріо-де-
Жанейро, CEP 26210-970

БРИТАНСЬКІ ОСТРОВИ:
Асоціація Дослідників Біблії, P.O.
Box 136, Чешам, Букс HP5 3EB

КАНАДА: P.O. Box 1565, Вернон,
Британська Колумбія, V1T 8C2

ФРАНЦІЯ: Аврора, 45, Авеню де
Гувь, 60260, Ламорле

НІМЕЧЧИНА: Тагесанбрух-
Верейнігунг вул. АЛЗЕСР 8
(Постфакс 252), Д 67253
Фрайнсхайм

ГРЕЦІЯ: (Світанок), Вулиця 33-33
149, Флашінг, Нью-Йорк 11354 США

Індія: Світанок, Блессінгтон #
34, Серпентін Стріт, Річмонд
Бангалор 560025

ІСПАНІЯ / ІТАЛІЯ: Ель Альба /
Аврора, Л. Каціопо Віа Ігнаціо
Патерно №2, 92100 Агрідженто,
Італія

СВІТЛО СВІТАНКУ

Шляхетні Веріяни 2

МІЖНАРОДНІ ДОСЛІДЖЕННЯ БІБЛІЇ

Проголошений в Хрещенні 17

Зміцнений в спокусі 20

Показаний у Праці Зцілення 23

Проголошений в Молитві 26

Виявлений через Відхилення 29

ЖИТТЯ ХРИСТІЯНИНА ТА НАУКА

Речі, на які покладаємо надії 32

ГОСПОДНІЙ РОЗУМ—ЧАСТИНА 1

Христос—Наша Мудрість і

Праведність 43

Світанок

Українське видання -
№ 8

Надруковано в
США

Шляхетні Веріяни

“Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є. Тож багато із них тоді ввірували, і з почесних гелленських жінок та немало із мужів.”
—Дії 17:11,12

НАПЕРЕДОДНІ НОВОГО року, журнал Світанок ознайомлює своїх читачів з новою серією статей, під заголовком “Виклади Святого Письма.” Перша із цих статей присвячена важливості старанності при вивченні Божого Слова. Апостол Юда написав: “ Улюблені, всяке дбання чинивши писати до вас про наше спільне спасіння, я признав за потрібне писати до вас, благаючи боротись за віру, раз дану святим.”

(Юд. 1:3). Наступні статті будуть присвячені різноманітним аспектам нашої фундаментальної віри, як дослідників Божого Святого Слова, та широкому діапазону тем, пов’язаних із нашим посвяченим шляхом і розвитком характеру на вузькій дорозі нашого жертівничого життя.

БОЖЕ СЛОВО

Біблія визнана найбільшою книгою усіх часів, є книгою понад книги. Вона починається із стародавніх віків чудового створення землі та її остаточного приготування для проживання на ній земних Божих творінь. На сторінках Біблії, можна знайти велике підтвердження її важливості, та значення для людського роду. Протягом віків, незліченна кількість людей були божественно натхнені Словом нашого люблячого Небесного Отця, великого Бога всесвіту.

Вчення Біблії, та її принципи справедливості, будучи відокремленими від усіх інших книг, залишаються мірилом Правди у нашому теперішньому світі. Її принципові теми викупу, та остаточного визволення людини від спустошень гріха та смерті, можна знайти у багатьох книгах Біблії, які були написані різними авторами протягом довгого періоду віків. Це послужило наданню особливого значення в Біблії божественно натхненної гармонії та мети Божого плану. Таким чином, наша увага звернена до доктринальних наук Правди, які надихають авторів бути в гармонії з тими писаннями, які були написані, в різні періоди часу.

Святе Боже Слово є світлом цивілізації. Його моральні та етичні вчення, мали більший вплив на уми людей, ніж інші книги, присвячені шляхетним темам життя. Це майже невичерпне

джерело натхнення і потіхи. Багато людей знаходять відпочинок у Біблії під час скорботи. Для інших, Біблія, є підтримкою в важких життєвих ситуаціях. Одночасно інші, користаючи з багатьох уроків Біблії, знаходять у ній велику радість.

Біблія є підручником Християн, яка відкриває чудовий план Небесного Отця і мету створення людського роду та його спасіння. Це завершиться остаточним кінцем, який досягне апогею в майбутньому славному правлінні царства Христа в силі та владі над всією землею.

Прославляючи чудового автора Біблії та його незмінну мету, Псалмист Давид написав: “Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід. Оповідіє день дневі слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселеної їхні слова! Для сонця намета поставив у них, а воно, немов той молодий, що виходить із-під балдахіну свого, воно тішиться, мов той герой, щоб пробігти дорогу! Вихід його з краю неба, а обіг його аж на кінці його, і від спеки його ніщо не заховається. Господній Закон досконалий, він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, воно недосвідченого умудряє. Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста, вона очі просвітлює. Страх Господа чистий, він навіки

стоїть. Присуди Господа правда, вони справедливі всі разом, дорожчі вони понад золото і понад безліч щирого золота, і солодші за мед і за сік щільниковий.”—Пс. 19:1-10.

ЗМАГАННЯ ЗА ВІРУ

Коли зароджувалась Перша Церква, Апостол Павло та його товариш Сила, активно подорожували, щоб донести Правду до нещодавно посвячених в Ісусі Христі братів, та допомогти їм організувати нові церкви для служіння та вивчення Святого Письма, щоб стати послідовниками Христа. При допомозі великої Божої мудрості та провидіння, історик Лука, описав багато з цих важливих подій.

Правда, яку проповідували Апостоли та інші, проголошувала план Небесного Отця та мету остаточного визволення, і примирення з ним грішного та вмираючого людського роду. Святий Дух Правди відкрив шлях для маленької черідки вірних послідовників Христа, боротися за небесний поклик та статися нареченою Христа. В цьому ми маємо гарантію: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство. «— Луки 12:32

Ті, які є вірними, отримують привілей царювати разом із прославленим Отцем в його майбутньому небесному царстві, та благословляти всі народи землі. (Буття 22:16-18) Ця славна обітниця, також передбачає воскресіння всіх, хто знаходяться

в могилах, хто несвідомо чекає запровадження майбутнього панування “Христа.”

КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ

Протягом великих подорожей апостолів, які проголошували радісну новину, багато новонавернених було приведено до Християнської церкви, які оцінили Правду і стали істинними послідовниками, справжніми Господніми дітьми. Проте, упередження і зіткнення інтересів часто супроводжували апостола Павла та його товаришів на шляху їх подорожі. Тертя існувало між тими, хто наполегливо тримався близьких вчень Іудаїзму, і з тими, хто проголошував вчення Ісуса Христа для тих, які, у більшості випадків, чули цю науку вперше.

Із Святого Письма довідуємось, що Павло та Сила вночі, таємно, здійснили подорож від Солуні до Верії. Великим благословенням для них став прийом, який, вони отримали в юдейській синагозі Верії. Павло та Сила були дуже вражені великим старанням в духовому зрості братів із Верії при вивченні Божого Слова, що виділяло їх, як, більш “шляхетніших,” від тих, які проживали в Солуні.

ЧУДОВА РИСА

Слово “шляхетний”, вжите в даному прикладі, вказує на чудові якості розуму і характеру, які показали брати в Христі із Верії, при дослідженні Писання, і їх бажання оволодіти доктринальними

науками Правди. Великодушність братів із Верії, яку знаходимо при поглибленому вивчення даного розділу Святого Письма, є показана в інших перекладах Біблії. Як підтвердження цього, читаємо:” Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є. Тож багато із них тоді ввірували, і з почесних гелленських жінок та немало із мужів.” (Дії 17:11,12). Отже, бачимо, що ці брати не лише досліджували Писання щодня, але чинили це і з “повним запалом.”

ДОКАЗ УСІХ РЕЧЕЙ

Апостол Павло писав до братів церкви в Солуні: “Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Доведіть усі речі; тримайте швидко, що який хороший” (І Сол. 5:21). Пишучи улюбленому брату Тимофію, Апостол закликає його: “Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди” (2 Тим. 2:15). В подальшому, він застерігає: “А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова.”—2 Тим. 3:14-17.

В своєму першому посланні Апостол Петро також переконливо радить: “Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті. Коли хто говорить, говори, як Божі слова. Коли хто служить, то служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь.”—1 Петр. 4:10,11.

Прийняті, у відповідному стані серця, застереження і заохочення апостолів Павла, Петра та інших, допоможуть усім дітям Божим розвинути в собі дух Христа протягом теперішнього віку Євангеліє. Це означає бути гідними розпорядниками Правди, що є важливим уроком для наслідування класу посвячених. Це є особливо важливим для тих, хто живе впродовж останніх часів цього віку.

У СПОГАДІ ЦИХ РЕЧЕЙ

Дивовижні слова Апостола Петра, написані біля двох тисяч років тому, залишаються благословенням і сьогодні, для нас, послідовників Христа, які йдуть вузькою дорогою посвячення. Він наголошує: “Тому то ніколи я не занедбую про це вам нагадувати, хоч ви й знаєте, і впевнені в теперішній правді. Бо вважаю я за справедливе, доки я в цій оселі, спонукувати вас нагадуванням, знаючи, що я незабаром повинен покинути оселю свою, як і Господь наш Ісус Христос об’явив був мені. А я пильнуватиму, щоб ви й

по моєму відході завжди мали це в пам'яті.”—2 Петр. 1:12-15.

Апостол Петро звіщав Правду, яку він отримав від нашого дорогого Господа Ісуса Христа впродовж його земної мандрівки: “Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро видуманими байками, але будши самовидцями Його величі. Бо Він честь та славу прийняв від Бога Отця, як до Нього прийшов від величної слави голос такий: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав! І цей голос, що з неба зійшов, ми чули, як із Ним були на святій горі.”—2 Петр. 1:16-18.

Апостол Петро наголошує, що ми отримуємо Правду при допомозі Божого Святого Духа: “І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися, і світова зірниця засяє у ваших серцях, бо ви знаєте перше про те, що жодне пророцтво в Писанні від власного вияснення не залежить. Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим.”—2 Петр. 1:19-21.

У своєму першому листі, Апостол Петро прояснив той факт, що його слова були звернені до тих, які посвятили своє життя для служби Богові: “Щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, СВИТАНОК

на похвалу, і честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа. Ви Його любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю, бо досягаєте мети віри вашої спасіння душам.”—1 Петр. 1:7-9.

ПРИХОВАНА ПРАВДА ВІД ПРОРОКІВ І АНГЕЛІВ

Правда не була відкрита ні стародавнім пророкам, ні навіть ангелам. Апостол Петро роз'яснював: “Вони досліджували, на котрий чи на який час показував Дух Христів, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них. Їм відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святим, із неба посланим, на що бажають дивитися Анголи. Тому то, підперезавши стегна свого розуму та будучи тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам в з'явленні Ісуса Христа.”—1 Петр. 1:10-13.

МУДРІСТЬ, ЩО ПОХОДИТЬ ЗГОРИ

Послання Якова, є одним із самих ранніх писань Нового Заповіту, і відображає вчення, які вперше отримали новонавернені Євреї, ставши Християнами, незабаром, після закінчення земної подорожі нашого Господа Ісуса. Апостол Яків підкреслює: “Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни.”—Як. 1:17.

Небесний Батько є джерелом усієї Правди, який при допомозі Святого Духа дає зрозуміння Правди своїм дітям: “Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали якимсь первопочином творів Його. Отож, мої брати любі, нехай буде кожна людина швидка послухати, забарна говорити, повільна на гнів.”— Як. 1:18,19.

З приводу дивовижних подарунків Бога, Апостол Яків також вказав, що Божа мудрість завжди чиста: “А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава. А плід правди сіється творцями миру.”—Як. 3:17,18.

ПРАВДА, ПЕРШ ЗА ВСЕ Є ЧИСТА

Наша увага звернена до того факту, що небесна мудрість працює в гармонії із божественним характером любові. Хоча дух мудрості, який походить згори, є миролюбним, але Апостол Яків не поставив її вище над чистотою. Істинна мудрість миролюбна лише тоді, коли вона погоджена з чесністю і чистотою, і може тільки знаходитися в мирі з тим, що є чисте. Миролюбна Ніжність йде за чистотою, коли вона освячена Правдою. Небесна мудрість потім радіє у істинному милосерді; і плоди Святого Духа розвиваються в серцях тих, хто стає просвічений мудрістю, що походить згори.

СВІТЛО ПРАВДИ

Пророк Ісая згадує про відношення світла до життя і Правди. Як приклад божественної мети, він пише: “І Я попроваджу незрячих дорогою, якої не знають, стежками незнаними їх поведу, оберну перед ними темноту на світло, а нерівне в рівнину. Оце речі, які Я зроблю, і їх не покину! (Іс. 42:16). “Не буду мовчати я ради Сіону, і ради Єрусалиму не буду спокійний, аж поки не вийде, як сяйво, його справедливість, а спасіння його як горючий світильник!”—Іс. 62:1.

Інші священні писання також звертають нашу увагу до особливого дару світла: “Бо в Тебе джерело життя, в Твоїм світлі побачимо світло!” (Пс. 36:9). “Блаженний народ, що знає він поклик святковий, Господи, вони ходять у світлі обличчя Твого!” (Пс. 88:16). “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї.” (Пс. 118:105). “А путь праведних ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня!”—Пр. 4:18.

Про напрямок і духове майбутнє посвяченого Божого народу, ми читаємо: “Засвіченого світильника ніхто в сховок не ставить, ані під посудину, але на свічник, щоб бачили світло, хто входить. Око твоє то світильник для тіла; тому, як око твоє буде дуже, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око нездатне було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, уважай, щоб те світло, що

в тобі, не сталося темрявою! Бо коли твоє тіло все світле, і не має жадної темної частини, то все буде світле, неначе б світильник осяяв блиском тебе.”—Лук. 11:33-36.

РОЗДУМИ НАД БОЖИМ СЛОВОМ

Роздумування—ознака Християнського характеру тих, які прагнуть йти шляхом нашого повного любові Небесного Отця, і хто перебуває в його Слові. Століття перед тим, як народився Ісус, Псалмист писав: “Правда Твоя правда вічна, а Закон Твій то істина. Недоля та утиск мене обгорнули, але Твої заповіді моя розкіш! Правда свідоцтв Твоїх вічна, подай мені розуму, й буду я жити! Цілим серцем я кличу: почуй мене, Господи, і я буду держатись уставів Твоїх! Я кличу до Тебе, спаси Ти мене, і я буду держатись свідоцтв Твоїх! Світанок я випередив та й вже кличу, Твого слова чекаю.”—Пс. 118:142-147.

В подальшому Псалмист писав: “Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в’яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!”— Пс. 1:1-3.

В своєму листі до Євреїв, Апостол Павло писав: “Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше СВИТАНОК

від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт! Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося і сповідання нашого!”—Євр. 4:12-14.

СВІДЧЕННЯ ІСУСА

Ісус прояснив факт, що він був тим, хто був посланий вперед, щоб чинити волю та мету лише свого Небесного Отця, а не його власну. Апостол Іван так пише про покірність Христа: “Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене. Коли свідчу про Себе Я Сам, то свідоцтво Моє неправдиве. Є Інший, Хто свідчить про Мене, і Я знаю, що правдиве свідоцтво, яким свідчить про Мене.”— Ів.5:30-32.

Наш Господь Ісус Христос вказував лише на Івана Хрестителя, який був попередником Христа та готував шлях для нього: “Ви послали були до Івана, і він свідчив про правду. Та Я не від людини свідоцтва приймаю, але це говорю, щоб були ви спасенні. Він світильником був, що горів і світив, та ви тільки хвилю хотіли потішитись світлом його. Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я

виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав! Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили. Навіть слова Його ви не маєте, щоб у вас перебувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав. Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне.”—Ів. 5:33-39.

СПАДОК ВЕРІЯН

Спостереження Апостола Павла, що віруючі з міста Верії були шляхетними дослідниками Біблії, є позитивним уроком для всіх посвячених Божих дітей, про що вони повинні пам’ятати. Ці брати щиро повірили в Слово Боже, і зробили наголос, що це—єдине істинне джерело для зрозуміння Правди. Брати із Верії глибоко цінили Слово Боже, а вирішальним доказом їх віри стали слова “так говорить Господь”.

Термін *Sola Scriptura* (Латин., Лише, “Святе Письмо”) було гаслом, проголошене Мартіном Лютером перед членам Синоду міста Аугсбург, в Німеччині, в жовтні 1518 року. Цей термін був популярним і впродовж Протестантської Реформації. Цим гаслом він кинув виклик папству та правлячій католицькій церкві, які визнавали лише традиції, вчення, і повноваження церкви. Сама по собі Біблія для них була недостатньою і не потребувала жодної індивідуальної інтерпретації. У своєму зверненні до Синоду, Мартін Лютер

повернувся до Біблії, як до єдиного джерела влади, і помістив свою власну інтерпретацію, вищу за духовенство.

“Ці, (євреї), були шляхетніші за солунян, і слова (які стосувались одержання вічного спасення в Христі) прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є. Тож багато із них тоді ввірували, і з почесних гелленських жінок та немало із мужів.”—Дії 17:11,12 ■

Продовження, в частині 2

Проголошений в Хрещенні

Ключовий ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ
*вірш: “Г ось голос був предтечею Ісуса,
почувся із неба: впідготовці його до
Це Син Мій майбутньої важливої
Улюблений, що служби. До його приходу
Його Я вповодобав!” він проповідував
—Матвія 3:17 єврейському народові про*

Вибраний розділ Святого
Письма: Євангелія у відповідному стані, щоб
від Матвія розділ 3 почути Євангелію Христа.
Іван Хреститель є “тим, що про нього сказав був пророк Ісаїя, промовляючи: Голос того, хто кличе: В пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!”—Матв. 3:3.

Оскільки Іван Хреститель “підготував шлях” для людей, щоб вони прийняли Ісуса, проповідуючи покаяння, він закликав їх чинити дві речі. По-перше, він заохочував їх визнавати свої гріхи. (Матв. 3:6). Це було важливим тому,

що євреїв повинні були зрозуміти, що, хоча Угода Закону та її символи, як правило, очищали їх з року в рік, проте не могли насправді скасувати гріх. Визнаючи свої гріхи, євреї засвідчили, що їх розум є у відповідному стані, щоб прийняти Ісуса—єдиного, через якого, можна отримати справжнє звільнення від гріха.

Другим зверненням Івана Хрестителя до людей було те, щоб вони “учинили гідний плід покаяння!” (Матв. 3:8). Іншими словами, недостатньо було лише того, щоб, вони визнавали свої гріхи, але вони також повинні показати своє бажання змінити свої шляхи, досліджуючи свої слова, вчинки та спосіб життя, та розвивати «овочі», які стануть свідченням їх щирого покаяння.

Даючи людям дані застереження, Іван Хреститель особливо попередив фарисеїв та саддукеїв, щоб вони не були виключенням, і якщо вони не будуть коритись, то попадуть під Божий гнів і будуть відкинені від Його благодаті.—Матв 3:7,10.

Іван Хреститель навчав людей, щоб вони прилюдно показували своє покаяння через символ водного хрещення. Одночасно, Іван Хреститель нагадував їм, що значно більшим буде хрещення того, хто йде за ним—Ісус Христос. Іван Хреститель говорив, “Я хрищу вас водою на покаяння, але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому!

Він христитиме вас Святим Духом й огнем.” (Matt. 3:11). В подальшому він говорить про те, що той, який іде вслід за ним здійснить Божий гнів, про який говорилось попередньо, спалюючи “полову у вогні негасимім.” (Matt. 3:12). Це була символічна мова про відкинення від особливої ласки тих осіб із Єврейського народу, які не покаюлись.

Заключні чотири вірші з розділу Євангелії від Матвія, особлимовиділяють Ісуса, як послідовника Івана Хрестителя. Він, також прибув до Івана Хрестителя, як і інші люди, щоб охреститись. Проте він не повинен був бути хрещеним на покаяння, оскільки він, як досконала людина, не мав гріха, в якому була б потреба каятись. Хрещення Ісуса, показане в Матв. 3:13-15, було символом його повного посвячення чинити волю його Отця, навіть до смерті. Це було показано символічно в тому, що він був занурений у воду Іваном Хрестителем—‘похований’ в жертівничу смерть. Підняття його із води стало символом його народження, як Нового Творива, Святим Божим Духом, і було видимо показане у вигляді голуба, який сховався на нього. (Матв. 3:16). Наш Ключовий вірш показує, що, Бог був задоволений цією повною угодою, і в такий спосіб почалась викупна жертва Христа. ■

Зміцнений в спокусі

Ключовий віри: “Тоді каже до нього Ісус: **Відійди, сатано!** Бо ж написано: **Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!**”
—**Матв. 4:10**

Вибране Святе письмо:
—**Матв. 4:1-11**

СЬОГОДНІШНІЙ УРОК присвячений трьом спокусам Ісуса, які мали місце відразу після його хрищення Іваном Хрестителем. Довідуємось про те, що Святий Божий Дух привів Ісуса в пустиню, де він пробував впродовж “сорок день і сорок ночей.” (Матв. 4:2). Ми можемо добре уявити собі, що Ісус проводив цей час в роздумі, вченні, і прямому спілкуванні з Богом, одержуючи настанови відносно своєї майбутньої праці.

Наприкінці сорока днів, сатана можливо думав, що Ісус ослаб фізично або розумово, і тому він вирішив, негайно скористатися цією ситуацією, щоб спокусити його. Якщо б сатані вдалось довести Ісуса до гріха, навіть в деяких малих речах, він зміг би завадити виконанню

Божої угоди щодо спасіння людства через свого єдинородного Сина.

Перша спокуса була наступною: “І ось приступив до Нього спокусник, і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами! А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих.” (Матв. 4:3-4). Спокуса сатани була витонченою. Спершу, він пробував посіяти зерно сумніву в думці Ісуса, говорячи, коли “Ти Син Божий.” Він також прагнув вплинути на Ісуса Христа через його фізичний голод, оскільки він постив впродовж сорока днів. Проте, Ісус зрозумів суть цієї тонкої спокуси, і негайно відповів, що для справжнього життя наших тіл необхідно не лише споживати природний харч—хліб, але також слова, які походять із уст Божих. Фактично, Ісус відповів тими словами, якими Бог говорив до Мойсея, що згадані в Старому Заповіті.—Повтор. Закону 8:3.

Друга спокуса Ісуса сатаною, згадана в Євангелії Матвія 4:5-7: “Тоді забирає диявол Його в святе місто, і ставить Його на наріжника храму, та й каже Йому: Коли Ти Син Божий, то кинься додолу, бо ж написано: Він накаже про Тебе Своїм Анголам, і вони на руках понесуть Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї ноги. Ісус відказав йому: Ще написано: Не спокушай Господа Бога свого!” Тут ми знову

бачимо хитрість Сатани, про яку також читаємо в Святому Письмі. (Псалом 91:11,12). Ісус знав, що він був під захистом свого Батька, як описано псалмистом, тому не могло статися так, щоб він спокусив Бога, кидаючись з наріжника храму. У свої відповіді сатані, Ісус знову вжив слова Старого Заповіту.—Повтор. Закону 6:16.

Третя спокуса, згадана в нашому уроці, зазначена нижче: “Знов диявол бере Його на височезну гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу, та й каже до Нього: Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся! (Матв. 4:8,9). У цій спокусі, сатана шукав компроміс з Ісусом, пропонуючи йому всі царства світу, лише за однієї умови—щоб Ісус вклонився йому. Відповідь Ісуса на цю спокусу міститься в ключових словах нашої статті, та знову згадана в Старому Заповіті. (Повтор. Закону 6:13). Рішуче відвернувши всі три спокуси сатани, поєдинок закінчується словами, “Тоді позоставив диявол Його.”—Матв. 4:11. ■

Показаний у Праці Зцілення

*Ключовий вірш: “Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, ічують глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина.”
—Матвія 11:5*

Вибраний розділ Святого Письма: Євангелія від Матвія розділ 9, вірші з 27-3; розділ 11, вірші 2-6

ПРОТЯГОМ ТРЬОХ ІЗ половиною років свого земного служіння Ісус здійснив багато чудес зцілення. Ці зцілення принесли значну користь безпосередньо не лише тим, яких Він зцілив, їх сім'ям і друзям, а також в першу чергу, вони були призначені стати образом славної праці Христа щодо зцілення майбутнього земного царства. Святе письмо описує дане Царство, як час, в якому всякі недуги, фізичні, розумові та моральні будуть вилікувані. “А для вас, хто Ймення Могого боїться, зійде Сонце

Правди та лікування в проміннях Його, і ви вийдете та поскакаєте, мов ті ситі телята!”—Мал. 4:2.

Із сьогоднішнього уроку ми довідуємось про два види зцілення, які Ісус здійснив під час свого земного служіння. Першим із них є зцілення від сліпоти: “Коли ж Ісус звідти вертався, ішли за Ним два сліпці, що кричали й казали: Змилуйсь над нами, Сину Давидів! І коли Він додому прийшов, приступили до Нього сліпці. А Ісус до них каже: Чи ж вірите ви, що Я можу вчинити оце? Говорять до Нього вони: Так, Господи. Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: Нехай станеться вам згідно з вашою вірою! І очі відкрилися їм. А Ісус наказав їм суворо, говорячи: Глядіть, щоб ніхто не довідавсь про це!”—Матв. 9:27-30.

У випадку з цим дивом, буквально зцілення сліпоти відбулось завдяки вірі чоловіків в міць, дану Ісусові. У майбутньому Царстві Христа, буквально сліпота, також буде зцілена назавжди, для всього людства. Проте існує більша сліпота, з якою також буде покінчено того часу. Духовні очі людини, які в значній мірі зараз є засліпленими великим Ворогом і традиціями людей, будуть відкриті для зрозуміння Првди Божого плану спасіння людства і його славних рис характеру. Зверніть увагу на ці пророчі слова щодо цього царства: “І Я попроваджу незрячих дорогою, якої не знають, стежками незнаними їх поведу, оберну

перед ними темноту на світло, а нерівне в рівнину. Оце речі, які Я зроблю, і їх не покину!”—Іс. 42:16.

Другий приклад зцілення, згаданий в сьогоднішньому уроці, є вигнання демона з німого. “Коли ж ті виходили, то ось привели до Нього чоловіка німого, що був біснуватий. І як демон був вигнаний, німий заговорив. І дивувався народ і казав: Ніколи таке не траплялося серед Ізраїля!” Матв. 9:32,33) В даному образі показано буквальний впливу диявола—гордість, ненависть, злість, егоїзм і т. д., які випали на долю людства, після того, як наші прабатьки згрішили в Едемському саду. Це призвело до того, що людство, за великим рахунком, стало не в змозі правильно діяти через слова і вчинки їх життя.

У Царстві Христа, не буде ніяких диявольських впливів. Дійсно, сам сатана буде зв’язаний (Об’явл. 20:1,2), і людина буде звільнена від рабства гріха і смерті, при допомозі якого диявол оволодів нею. Будучи, таким чином звільненою, і навченою засадам праведності, людина більше не буде “німою, “але буде в змозі говорити і діяти згідно законів праведності, приємних для Бога. “бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди!” (Іс. 26:9). Ключовий вірш показує нам декілька типів чудес здійснених Ісусом, даючи нам передчуття великої роботи зцілення в майбутньому, яке прийде. ■

Проголошений в Молитві

Ключовий вірш: 11 РОЗДІЛ ЄВАНГЕЛІЇ
“*Прийдіть до Мене, усі утруджені та обтяжені, і Я заспокою вас.*” —
Матвія 11:28

**Вибраний розділ
Святого Письма:**
*Євангелія від
Матвія, розділ
11, вірші з 25-30*

від Матвія, можна розділити на три частини. Перші 15 віршів містять свідчення Ісуса про Івана Хрестителя, в яких він показує, що служіння Івана Хрестителя, яке він проводив вірою і правдою, в даний час підійшло до кінця. У наступних 16-24 віршах, Ісус дорікає власне поколінням євреїв, які проживали в той час, в тих містах, в яких проповідували Ісус Христос і Іван Хреститель. Останні, 6 віршів цього розділу, відображають звернення Ісус до своїх учнів, які слідували за ним, як за своїм Учителем. Саме ці вірші і будуть темою сьогоднішнього уроку.

Яким доречним є той факт, що, як тільки Ісус

зосередив свою увагу на його улюблених братах, він одразу ж склав Богові молитву подяки за них: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив.” (Матвія 11:25). Ісус був вдячний, що Бог відкрив свої плани і цілі лише “немовлятам”—тим особам, які мають такі якості дитячого характеру, як смирення, лагідність, любов і чистоту серця. Більшість з світових “премудрих і розумних» людей не були в такому стані готовності, і тому звістка про Євангелію була прихована від них. Так було на всьому протязі Віку Євангелії: «Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити.”—I Кор. 1:26-28.

У 27-му вірші нашого уроку, Ісус визначив процес, за допомогою якого особи, що мають відповідний стан серця пізнають Отця і стануть його спільниками. Він сказав, що жодна людина справді не знає Отця, окрім нього, оскільки він був з ним в його попереднім до людським існуванні. Проте, для тих, кому він відкриє себе, Отець повідомить їх про це, що вони зможуть спілкуватись як із з Отцем, так і з Сином. Апостол

Іван представляє дану справу таким чином: “що ми бачили й чули про те ми звіщаємо вам, щоб і ви мали спільність із нами. Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом.—1 Івана 1:3.

Ключовий вірш нашого уроку говорить про те, що ті, які приходять до Ісуса роблять це з визнання того, що вони протягом довгих років праці в їх житті, є обтяженими гріхом і його наслідками, і вони вирішили відпочити від цього. Дійсно, цей відпочинок був знайдений тими, хто, через повне освячення їх волі, визнали дорогоцінну жертву Ісуса, який проляв свою дорогоцінну кров, звільняючи їх від осуду Адама. “Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували, як Він провістив: Я присяг був у гніві Своїм, що до місця Мого відпочинку не ввійдуть вони, хоч діла Його були вчинені від закладин світу.”—Євр. 4:3.

Однак, вхід до відпочинку на початку нашого посвяченого шляху, ще не означає кінець справи. Ісус вказує на те, що є повний відпочинок, який ми отримаємо через кожний досвід життя, якщо ми зрозуміємо його. “Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!”—Матв. 11:29,30. ■

Виявлений через Відхилення

Ключовий вірш: **ХОЧА ПОПУЛЯРНІСТЬ ІСУСА**
“Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру.”
—*Матвія 13:58*

Вибраний розділ Святого Письма:
Євангелія від Матвія, розділ 13, вірші з 54-58, Євангелія від Луки, розділ 4, вірші 16-30

серед людей була значною, але вона залишалась помітно відсутньою в місцевості Назарет, в якій він виріс. З Євангелії від Матвія (13:54-56), ми довідуємось, що, оскільки народ місцевості, в якій він народився знав його добре ще хлопцем та юнаком, який був просто сином тесляра, і що члени його родини, схоже, не мали ніяких особливих почестей, вони були спантеличені його проповідями та чудесами, які він чинив.

Багато з тих, хто знав Ісуса лише як сина теслі, коли зустрічалися з його великими вченнями, не прагнули дізнатися більше про нього, і досліджувати його вчення, вони просто відкидали його як таке, що заважає їхнім плотським

бажанням і цілям. “І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!” (Матв. 13:57). Дійсно, парадоксальним виглядало те, що незнайомі віддавали честь Ісусу Христу більше ніж ті, які наче б то знали його краще.

В Євангелії Луки (Лк. 4:25-27) Ісус вказав, що відмова від нього в місцевості, з якої він походить, не була новою. Подібна ситуація мала місце у випадку з Ілією та Єлісеєм. Ілля, який потребував засобів для існування за часів великого голоду, був проігнорований народом Ізраїлю і був направлений до вірної вдови в місті Сарепті Сидонському. У випадку Єлісея, багато було прокажених в Ізраїлі, які могли б прийти до нього, щоб зцілитися, але це вчинив лише сиріянин Неєман.

Після того як Ісус навів їм приклади Ілії та Єлісея, багато стали ще більш сердитим. “І всі в синагозі, почувши оце, переповнилися гнівом. І вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його.” (Луки 4:28,29). Це була сердечна богоподібна відповідь того, який не зробив їм нічого поганого, того, про якого вони самі говорять наступним чином: “І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його. І казали вони: Чи ж то Він не син Йосипів?”—Луки 4:22.

Відкидаючи Христа, багато хто з них показали свій справжній стан серця. Вони були вражені його вченням, здивовані його працею, і навіть називали його добрими словами, але через свою гордість і зарозумілість, вони відмовилися прийняти його, бажаючи краще продовжувати традиції своїх батьків. Відповідь Ісуса для них усіх була дуже простою і зрозумілою. В Євангелії Луки 4:30 говориться: “Але Він перейшов серед них, і віддалився.” Ключовий вірш співзвучний із Євангелією Матвія, в якому також вказується, що Ісус просто покинув цей край, йдучи туди, де його послання буде краще сприйняте.

Урок для нас такий самий. Є багато ситуацій в нашому житті, коли наша наука, наша праця, або, стиль нашого життя, є образою для людей світу, можливо, навіть для тих, хто є нашими хорошими знайомими. Не дивлячись на це, ми не повинні допустити, щоб дана ситуація турбувала чи бентежила нас, але ми повинні просто продовжувати жити нашим християнським життям, не думаючи про те, що про нас думають люди, але як на нас дивиться Бог. “А як хто вас не прийме, і ваших слів не послухає, то, виходячи з дому чи з міста того, обтрусіть порох із ніг своїх.” (Матв. 10:14). “Що ж скажем на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?”—Рим. 8:31. ■

Речі, на які покладаємо надії

“А віра **ОДНА З НАЙБІЛЬШ**
то підстава **характерних рис характеру**
сподіваного, **тих, хто вирішив бути ближче**
до Бога, є віра. В своєму
доказ **до Бога, є віра. В своєму**
небаченого.” **листі до Єврейських братів,**
—Євр. 11:1 **Апостол Павло вказував**

на цю рису характеру, та говорив: “Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірити, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду.” (Євр. 11:6). Апостол Павло присвятив цілий одинадцятий розділ “Послання до Євреїв,” щоб показати декілька прикладів віри, яка була притаманна старожитнім святым, які подобалися Богу із-за їх віри. Ці вірні жили в до-Християнських часах, і були гідні заступництва Бога з тих пір, коли показали велику вірність Богу у певних випробуваних обставинах: “Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць.” (Євр. 11:13). Обітниці, про які він говорив, були

тими, які наш Небесний Отець дав Аврааму, Ісаку, та Якову. Саме через їх родовід, кінцевою метою Бога, було благословення всі народів землі.—Бут. 22:18; 26:4; 28:14.

ЗЕМНІ ТА НЕБЕСНІ НАДІЇ

Заповіт даний Аврааму стосувався земних речей, який в подальшому був знову підтверджений із його сином Ісааком та внуком Яковом. Ім'я Якова було пізніше змінене на Ізраїль, і як нації, їй були обіцяні земні благословення, при умові, що вони будуть служити вірно Богу. “Благословенний твій кіш та діжа твоя!” (Повт. закон. 28:5). Проте, були інші обітниці, які були закритими впродовж часів Старого Завіту, і вони стосувалися небесного поклику. Посилаючись на ці обітниці, апостол Петро написав: “Про це спасіння розвідували та допитувалися пророки, що звіщали про благодать, призначену вам. Вони досліджували, на котрий чи на який час показував Дух Христів, що в них був, коли Він сповіщав про Христові страждання та славу, що прийдуть по них.”—1 Петр. 1:10,11.

Далі Апостол Петро відмітив, що навіть ангелам ці речі були закриті: “Їм відкрито було, що вони не для себе самих, а для вас служили тим, що тепер звіщено вам через благовісників Духом Святим, із неба посланим, на що бажають дивитися Анголи.—1 Петр. 1:12.

Отже, ми розуміємо, що надія про земну нагороду, яка була дана старожитнім святим, СВИТАНОК

і духовні благословення, які отримали члени церкви Христа, були різними. Проте спільною рисою, яка об'єднує класи цих двох обітниць (духове та земне насіння)—є віра.

ВИЗНАЧЕННЯ ВІРИ

У святому писанні, Апостол Павло дав нам визначення віри: “А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого. (Євр. 11:1). Ніхто не може мати віри, яка немає основи. Це є більш ніж запевнена гарантія наших надій, оскільки в те що ми віримо, не можна побачити людським оком.

Віра—стан серця, через який ми віддаємо шану нашому Небесному Отцю, і його обітницям для нас. Апостол Павло пояснює лише єдиний шлях, за допомогою якого, ми можемо набути дану рису: “Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.” (Рим.10:17). Щоб отримати віру, необхідна певна міра знань. Ми не можемо вірити в певну річ, якщо ми нічого не знаємо про неї. Справжні знання щодо нашої надії знаходяться в Слові Божому, яке є джерелом нашої віри. Так як знання є основою віри, так і віра є основою нашої славної надії. Ми не можемо мати надії без віри, як і не можемо мати віри без знань.

Усі послідовники нашого Господа Ісуса, у відповідному часі відчували потребу в побільшенні віри, і наближалися до Бога у молитві із просьбою: “І сказали апостоли

Господу: Додай Ти нам віри!” (Лук. 17:5). Віра є подарунком від Бога для тих, хто приймає його умови, щоб отримати і збільшити її. Харчуючись Словом Божим та обітницями, ми пізнаємо Його волю щодо нас, і погоджуємось із умовами цих угод, і прагнемо дотримуватися постанов нашої угоди жертви.

НАЛЕЖНЕ ВІДНОШЕННЯ

Для нас є недостатнім говорити, що ми віримо у Бога і його обітниці, і що він покликає вірних в його ім'я, і вибирає церкву Христа. Ця віра не є вагомою, якщо ми почуваємо себе слабкими в досягненні мети високого поклику. Такий стан не буде приємним Богу. Це свідчить про брак повної віри в його силу, щоб завершити те, що він почав у нас: “І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі.”—Фил. 4:7.

Інструментом Сатани є посилення сумнівів щодо наших стосунків із Богом. Ми повинні пам'ятати, що ми “покликані в одній надії [нашого] покликання.” (Єф. 4:4). Коли Бог покликав нас іти в сліди Ісуса, він знав, якими слабкими і недосконалыми ми були. “А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками.” (Рим. 5: 8). Апостол Павло проголошує: “І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих учинках, тепер же примирив смертю в СВИТАНОК

людським тілі Його, щоб учинити вас святими, і непорочними, і неповинними перед Собою, якщо тільки пробуєте в вірі тверді та сталі, і не відпадаєте від надії Євангелії, що ви чули її, яка проповідана всьому створінню під небом, якій я, Павло, став служителем.” (Кол. 1:21-23). “Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать.”—Євр. 4:16.

МОЛИТВА

Ісус навчав, що Бог завжди готовий слухати і відповідати на наші молитви: “Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожен, хто просить одержує, хто шукає знаходить, а хто стукає відчинять йому. Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він? Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину? Тож як ви, будши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього!”—Матв. 7:7-11.

Один із подарунків Бога, який Він з приємністю нам дає—є повне запевнення віри. Але така віра не приходить миттєво. Це є справа зросту, подібно до ніжної рослини, яка поступово досягає зрілості через послідовні різноманітні етапи. Нас не повинно засмучувати усвідомлення того, що у нас певні слабкості. Предметом занепокоєння

повинно бути те, коли б ми думали, що ми не маємо слабкостей, невдач, або недоліків. Наша віра росте в міру наших намагань подолати наші слабкості, та зростання впливу на нас чудових обітниць нашого люблячого Небесного Отця.

Деякі з наших досвідчень можуть бути дуже важкими, але кожне із них посилає Бог, щоб дати нам необхідний урок. Лише з часом, ми здатні озирнутися назад, щоб побачити наші досвідчення, і зрозуміти наскільки ми зросли дякуючи їм: “Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности!”—Євр. 12:11.

ДУХОВНА ЇЖА

На додаток до молитви, є інші кроки, які ми повинні чинити, щоб збільшити нашу віру. Ми можемо вивчати та роздумувати над на духовними речами, які походять від Бога. Ми можемо вивчати обітниці та доктрини, розвивати характер і удосконалювати овочі Духа. Ми повинні споживати справжню чисту їжу Слова Божого і уникати їжі, яка забруднена людськими традиціями та теоріями. Збалансована їжа дозволить стати нам зрілими Християнами. Апостол Павло говорив: “Усе Писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова.”—2 Тим. 3:16,17.

ДУХОВИЙ РІСТ

Щоб стати сильними і здоровими, нам також необхідний і Духовий ріст. Ми повинні активно проповідувати Біблію іншим. Ісус говорив: “А хто жне, той заплату бере, та збирає врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жне разом раділи. Бо про це поговорка правдива: Хто інший сіє, а хто інший жне. Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли.”—Ів. 4:36-38.

У своєму листі до Єврейських братів, апостол Павло писав: “Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові правди, бо він немовля. А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло”. (Євр. 5:13,14). Без духового росту ми можемо втратити все те, що прагнемо досягнути. Якщо ми хочемо збільшити нашу віру, ми повинні розвивати її. Чим більше ми намагаємось жити по вірі, тим сильнішою вона стане: “Тоді учні Його згадали, що написано: Ревність до дому Твого з’їдає Мене! І обізвались юдеї й сказали Йому: Яке нам знамено покажеш, що Ти можеш робити таке?” (Ів. 2:17,18) Необхідно, щоб ми безперервно розвивали наш розум і наші духовні здібності, щоб стати сильними, як Нові Створіння у Ісусі Христі.

Апостол Павло звернув увагу на інші форми духовного розвитку, він говорив: “Отже, як ви

прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені й збудовані на Ньому, та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою.” (Кол. 2:6,7). Рух—є прогрес, але також важливо, щоб він був у правильному напрямку. “А це звістка, що ми її чули від Нього і звіщаємо вам: Бог є світло, і немає в Нім жадної темряви! Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха.”—1 Ів. 1:5-7.

ДУХОВНА СПІЛЬНІСТЬ

Коли ми просимо Бога збільшити нашу віру, ми повинні пам’ятати, що спільність з нашими братами—один із засобів у досягненні цієї мети. Любов і спільність з нашими братами підтверджує, що ми подорожуємо у світлі, у правильному напрямку. “Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті.”—1 Ів. 3:14.

Люблячи братів, ми прагнемо до спільності з ними при кожній можливості. Ми не захочемо добровільно ізолювати себе від них, щоб продемонструвати, що ми втратили міру Духа Правди, і що наша віра стала слабшою. Християни подібні до розжареного вугілля у вогні. Тримаючись разом вони зберігають

завзяття духу, тепло Християнської спільності і свою Любов, яку передають іншим. Якщо вугілля відокремлене, жар буде втрачений, і усе тепло зникає. Апостол радить: “Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв. І уважаймо один за одним для заохоти до любові й до добрих учинків. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той.”—Євр. 10:23-25.

Жоден із Християн не може бути відокремленим один від одного. Нам потрібна допомога інших членів тіла Христа. “Бо як тіло одне, але має членів багато, усі ж члени тіла, хоч їх багато, то тіло одне, так і Христос. (1 Кор. 12:12). Ми не можемо говорити, що ми не потребуємо спільності із іншими членами Тіла Христа, оскільки сам Бог розмістив кожного члена в Тілі Христовім. Кожен із братів є необхідний нам для нашого розвитку. “І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів, щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового, аж поки ми всі не досягнемо з’єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти.”—Єф. 4:11-13.

ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ

В міру нашого розвитку на вузькій дорозі, наша віра піддається багатьом випробуванням, і

перешкодам з боку сатани. Він буде намагатись зробити наголос на кожній нашій слабкості і підкреслювати нашу власну негідність. Сатана буде сіяти сумніви в наш розум відносно нашої надії досягти високої честі отримати місце в майбутньому царстві Христа. Наша віра буде піддаватись нападам з усіх сторін, але це повинно заспокоїти нас, оскільки Бог рахується з нами, як із синами. “Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б’є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?”—Євр. 12:6,7.

Коли наша віра піддається випробуванням, нас повинні підкріпляти слова Святого Писання. Бог розвиває нас згідно з його метою, і тому ми стаємо зрілими, і можемо бути здатними виконувати нашу функцію в прекрасному тілі Христа. “Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресіння з мертвих Ісуса Христа, на спадщину нетлінну й непорочну та нев’яничу, захovanу в небі для вас, що ви бережені силою Божою через віру на спасіння, яке готове з’явитися останнього часу. Тіштеся з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення вашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і СВІТАНОК

честь, і славу при з'явленні Ісуса Христа.”—1
Петр. 1:3-7.

“Не бійся того, що маєш страждати! Ось диявол
вкидатиме декого з вас до в'язниць, щоб вас
випробувати. І будете мати біду десять день. Будь
вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!”—
Об'явл. 2:10. ■

Христос—Наша Мудрість і Праведність

«А з Нього ви в Христі Ісусі, що став нам мудрістю від Бога, праведністю ж, і освяченням, і відкупленням»
—1 Коринтян 1:30

ПОЧИНАЮЧИ З ЦЬОГО випуску Світанку ми будемо досліджувати різні аспекти теми, “Господній Розум”. Ця фраза взята із 1 послання святого апостола Павла до Коринтян 2:16, в якому написано: «Бо хто Господній розум пізнав, який би його міг навчати? А ми маємо розум Христів!». Святий апостол Павло в іншому місці каже: “Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Нехай це в вас повинні бути, що й у Христі Ісусі.” (Фил. 2:5). Справді, ми можемо бути вірними нашому Небесному Отцю лише тоді, коли розвиваємо розум і мислення схожі до нашого Вчителя.

Чесна і скромна оцінка самих себе повинна привести до неминучого висновку, що, будучи членами упавшого та грішного людського роду, ми не маємо ні сили, ні характеру, за допомогою якого ми можемо представити себе Богові з будь-якою надією бути прийнятими ним на основі нашої власної праведності. Це означає, що наш привілей синівства є можливим лише через щедрість Його благодаті, яка вказує шлях, при допомозі якого ми можемо бути “йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса” (Рим. 3:26). Наше спасіння та всі божественні благословення пов’язані з цим, ми отримуємо не через наші власні заслуги, але через любов Небесного Отця, який дав Сина свого, який став нашим Відкупителем. Справедливими є слова Апостола, який говорить: “Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий”.—Єф. 2:8.

Вартість спасіння та велику необхідність в ньому, найбільш оцінують ті, які, дають належну оцінку їх власного упавшого стану. Дійсно, багатство Божої ласки Небесний Отець показав через сина свого Ісуса Христа. Ті, хто приходять до Бога з глибокою вірою і повним посвяченням, можуть не лише насолоджуватися миром із з ним, але й мають “доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо, і хвалимось надією слави Божої” (Рим. 5:1,2) Святий апостол Павло пояснює, що це велике спасіння: «проповідувалося спочатку

від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув».—Євр. 2:3.

Перший прихід Христа означав початок віку протягом якого відбувся високий, або небесний поклик тих, які, будуть царювати з Ним у славі.

Христос не лише задовольнив усі умови для тих, хто покликаний до слави, честі і безсмертя, але також пролив свою кров, як Відкупитель всього людства, кожної людини зокрема.

“ХРИСТОС—НАША МУДРІСТЬ”

Христос був не лише першим, який йшов по вузькому шляху, що веде до безсмертя, але також своєю заслугою та силою свого заступництва та особистим прикладом, відкрив можливість для інших іти тією самою вузькою дорогою. Одним із самих основних шляхів, за допомогою якого ми повинні йти Його слідами, полягає в пошуку такої ж великої небесної мудрості, яку він посідав. В заголовку нашого тексту сказано, що Христос є нашою мудрістю, праведністю, нашим освяченням і нашим викупом або спасінням.

Іншими словами, Він є всім необхідним для нас, для того, щоб ми могли бути спадкоємцями Бога і співспадкоємцями із ним в небесній нагороді, відданий за святих в цьому віці. Він є нашим кінцевим прикладом і взірцем не лише у всіх справах, але й в розумі.

Одним із імен, даних Святим Письмом Ісусу Христу- є Заступник. (Іс. 9:06). Якщо ми хочемо

бути по-справжньому мудрми, важливо, щоб ми слідували вченням і порадам Христа. Мудрець Соломон сказав: “Страх Господній початок премудрости.” (Пс. 111:10; Прип. 9:10). Глибока шана для Бога - означає повагу до його слів повчань та вказівок, а також повагу, яка приведе нас до цілковитого підпорядкування Його Божественній волі.

Глибока пошана до Бога є необхідною із самого початку нашого приходу до Нього, оскільки це означає, що ми визнаємо його велич і нашу нікчемність, його досконалість святості, і нашу власну деградацію та несправедність. Визнання цього є справжньою основою суті мудрості, бо вона має на увазі готовність і бажання відкласти в сторону наші власні недосконалі розуміння і вчинки для того, щоб прийняти поради і волю Небесного Отця.

Вперше ми прийшли до Бога з покорю, бажаючи вчитись від нього, і одним із перших уроків, який ми оримали є його чудовий дар-Ісус Христос. Саме дякуючи цьому дару, не дивлячись на нашу недосконалість, ми маємо можливість користати з благословень, які він обіцяв усім тим, хто прагне бути в гармонії з ним-тим, хто «лине» за ним “як лине той олень до водних потоків”.— Пс. 42:1.

Першим кроком на шляху до мудрості, є чесне визнання наших власних недосконалостей,

які вказують на допомогу Христа, як нашого Спасителя. Але ми повинні також визнати, що мудрістю також є повне наше посвячення виконанню волі Отця. Визнання відсутності нашої власної мудрості буде марною, якщо ми не зможемо повністю присвятити себе тому, хто обіцяв дати своїм дітям мудрість, яка походить зверху (Якова 1:5, 3:17). У той час, як Слово Боже наповнене всіма необхідними порадами, щоб зробити нас по-справжньому мудрим, його вчення стане дороговказом нашого життя, лише тоді, коли ми віддамо себе повністю беззастережному чиненню Божої волі.

Христос є нашою мудрістю в повному розумінні цього слова, тому, що він є для нас живим Словом Божим. Тобто, в досконалому прикладі його життя, ми маємо приклад для нас того, яким способом Божі вказівки виконуються в житті посвячених. Він є капітаном нашого спасіння, Попередником, Головою тіла, який, орієнтуючись на звернення самого Бога до нього, показав нам істинне значення цих вказівок, як вони впливають на життя тих, хто йде його слідами.

“МУДРІСТЬ, ЯКА ПОХОДИТЬ З ВЕРХУ”

Апостол Яків дає нам загальний опис небесної мудрості, вказуючи, що вона «насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава.” (Якова 3:17). У Христі ми маємо

показовий, наглядний приклад того, в який спосіб різні складові небесної мудрості працюють в одній особі, яка цілковито присвятила себе виконанню Божої волі. Земна мудрість ґрунтується на принципах цілком протилежних до тих, які були згадані апостолом Яковом. Вона є егоїстичною, тому її мета полягає у вивищенні себе шляхом суперечок, зарозумілості та впертості, часто руйнуючи чистоту. Для досягнення своїх цілей, земна мудрість вдається навіть до жорстокості; в той час вважаючи самолюбство і лицемірство за чесноту.

Як показав апостол Яків, небесна мудрість, яка знаходиться в гармонії з божественним характером любові, значно відрізняється від земної мудрості. Христос, який став чудовим відображенням якостей любові небесної мудрості, коли він робив добро, ходячи в богослужінні. Христос був першим «чистим». Він був таким від природи, народившись досконалою дитиною. Його моральна та інтелектуальна чистота були запечатані його послухом Угоді Закону. Він був чистим в його цілковитому послуху божественній волі з моменту його хрищення в річці Йордан і до самого кінця його земного шляху. Ісус не робив деякі речі для себе, а деякі для Бога. Він себе повністю підчинив лише виконанню волі його Отця, повній гармонії з вченням Божого Слова.

Ні людина, ні диявол не змогли відвести в сторону Христа від чистоти цілковитого послуху волі його Отця. Сатана, князь гріха, також випробовував Христа. На початку місії Христа, сатана чинив тиск на нього у вигляді тонких спокус, щоб зупинити його “на півдорозі” виконання обітниць його посвячення. Однак Ісус своєю мудрістю стримав спокуси Сатани. Він був мудрим, як досконала людина, але значно важливішим є те, що він був мудрий по відношенню до Бога не лише в тому, що добре знав волю Отця що до нього, але намагався не втратити жодної можливості в його непохитній рішучості бути повністю вірним Богові. Таким чином, його відповідь Противникові була чіткою і рішучою: “Бож написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!”—Мат. 4:10.

“ДАЛІ МИРОЛЮБИВИЙ”

Апостол Павло радив: «Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми!» (Рим. 12:18). Приклад вузької дороги життя Ісуса, щодо ставлення чистоти на перше місце в житті посвяченого, означає, що ми не завжди будемо мати можливість жити в мирі із світовими людьми. Якби Христос не поставив чистоту на перше місце, і якби він не відкинув пропозицію противника піти на компроміс з божественною волею Отця, це, безумовно, дозволило б йому

СВІТАНОК 49

уникнути значної частини переслідувань, які прийшли на нього. Якби він погодився йти шляхом приємним для “царя цього світу”, він міг би мирно жити з тими, «яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий”.—2 Кор. 4:4.

Ісус не був ініціатором ворожнечі. Один із пророків, описуючи дух земної місії Христа, назвав його “Князем миру”. (Іс. 9:6). У своїй Нагорній проповіді, Ісус сказав, що “блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть”. (Матв. 5: 9). Добрі слова, які линули з його святих уст були такими, щоб сприяти миру і добрій волі в житті тих, чиї серця не були повними егоїзму, і чиї уми не були засліплені темрявою цього світу. Бо темрява ненавидить світло, однак, слова Вчителя миру і доброї волі порушили ворожнечу проти нього від світу, ворожнеча, яка не була задоволена, поки Князь Миру не повис на хресті.

Подібно до нашого Вчителя, ми також будемо протистояти подібним великими і драматичним випробуванням перевірки чистоти і цілковитого послуху Богові. Проте, його вірність принципам праведності як у великих, так і в малих життєвих речах, є ідеальним зразком для нас, незалежно від способу, яким ми можемо бути перевірені.

Ставлячи чистоту на перше місце у нашому посвяченні Господу, ми втрачаємо дружбу зі світом. Глибину нашої відданості Богові можна

також перевірити через призму наших відносин із послідовниками Христа. Там, де є Правда, там мудрість світу відсутня. Це не стосується прикладу Христа, який, за призначенням нашого Небесного Отця, став для нас втіленням небесної мудрості. Світова мудрість часто шукає різноманітні компроміси для того, щоб уникнути страждань, проте Ісус цього не робив. Він керувався своїми знаннями божественної волі, навіть якщо це означало страждання і горе, і тим самим довів, що він гідний бути Спасителем світу.—Іса. 53:11

“ЛАГІДНИЙ, . . ЛЕГКО БЛАГАТИ”

Дотримання вчення небесної мудрості має призвести до м'якості поведінки та характеру. Грубий, нерівний шлях тіла і світу, в міру нашого розвитку по вузькому шляху, повинен поступитися місцем для справжньої витонченості і ніжності серця та вдачі. Христос був приємно лагідним і так “легко вмів благати”, що навіть діти почували себе зовсім невимушено в його присутності.

Деякі шукали благословення, які Він може дарувати, лише шляхом дотику до краю Його одягу. М'якість Христа була у відповідності з його чистотою. Він був лагідним до тих, які гідні м'якості, але суворим із лицемірними Фарисеями.

У нашому прагненні миру зі всіма, і в нашому старанні досягнути цього, ми, як і Христос, маємо бути лагідними. Ми повинні мати відкрите серце

до тих, яких зустрічаємо на своєму шляху, і до тих, в яких, згідно Божого провидіння, ми можемо мати благословення. Так як і Ісус, так і ми, не повинні йти всупереч Божій волі, співчувати словом чи ділом, всьому, що не знаходиться в гармонії з духом небесної мудрості.

“МИЛОСЕРДЯ ТА ДОБРІ ПЛОДИ”

Небесна мудрість радіє милосердю. Яким чудовим прикладом цієї божественної якості характеру стало вчення Христа та його спосіб життя. Коли його запитали, як далеко варто йти в прощенні, він відповів, що формула божественного милосердя – “аж до семидесяти раз по семи”. Така милість, яка проявляється в житті християнина, допоможе обминути майже всі тертя і суперечки, які в іншому випадку позбавлять послідовників Христа тієї повноти радості у Господі, яка повинна бути в них. Як в нашому особистому житті, як послідовників Христа, так і в наших домівках, або в нашому спілкуванні один з одним, милість небесної мудрості допоможе пом’якшити всі наші досвідчення і зробить нас більш схожими до нашого небесного Отця.

“Добрі плоди”, пов’язані з небесною мудрістю є плодами Духа. Зростання таких плодів, і їх належне дозрівання, неминуче відбувається в серці, яке освічується мудрістю, що походить зверху. Тут знову міра розвитку плодів в нашому житті буде свідченням повноти нашої відданості

Богу. Якщо ми хочемо бути сповнені добрих плодів ми повинні відмовитися від самих себе. Егоїстичне серце від плоті, плодів не дає. Тим не менш, на скільки ми будемо відмовлятися від себе і своєї власної волі, на стільки Божя воля в Христі стане суттю нашого життя і ми, без сумніву, отримаємо багатий урожай хороших плодів.

“БЕЗ УПЕРЕДЖЕННЯ”

Писання пояснює, що “бо всі ви один у Христі Ісусі!” (Гал. 3:28). Тому, показ упередження в наших відносинах з іншими членами тіла Христового, буде проявом відсутності мудрості згори. Так як і Бог не дивиться на особу, ми, які намагаємось бути схожими на нього, з позицій любові, повинні прагнути дарувати благословення для всіх без упередження.

Не щирість наших відносин один до одного, або навіть до світу, означатиме певну міру несправедливості. Це буде суперечити небесній мудрості, і прикладу самого Христа. Це правда, що деякі з учнів, здавалося, були більш дорогими для Ісуса, ніж інші, і їм були надані деякі додаткові привілеї. При цьому, однак, Христос не відносився до інших учнів з несправедливістю. Його близькість до апостолів Петра, Якова та Івана, були, безсумніву, зумовлені їх більшою любов'ю і розумінням його. Бог дивиться на особу справедливо, і дає зрозуміти, у Своєму Слові, що він “наблизиться до тих, хто наближається до Бога”.—Якова 4:8

“БЕЗ ЛИЦЕМІРСТВА”

Небесна мудрість, яка показана нам в Христі, також не є “лицемірною”. Вона настільки чиста, на стільки миролюбива, на стільки ніжна, і на стільки милостива до всіх, що в ній немає місця для лицемірства. Ті, що керуються небесною мудрістю, не повинні бути в гармонії та симпатії з усім, що гріховне, і не тільки зовні, але також в їх серцях. Щоб бути дійсно послідовником Христа, який є нашою мудрістю, «наші слова не повинні розходитися з ділами». Ми не лише повинні підтримувати, але й бути в згоді з тим, що є чисте, миролюбиве і тихе, і ці божественні якості небесної мудрості повинні бути також окрасою нашого серця та характеру.

З якої б точки зору ми не аналізували мудрість, яка походить зверху, ми бачимо, що в житті Христа ми маємо прекрасний приклад того, яким чином мудрість буде контролювати тих, які йтиуть його слідами по вузькому шляху. Окрім того, початок мудрості веде нас до Христа як Спасителя, і ми знаходимо досконалість мудрості, яка проявляється в кожному його слові і ділі, які, з Божої ласки, ми намагаємося втілити в наше особисте життя.

“ХРИСТОС—НАШЕ ВИПРАВДАННЯ”

Апостол пояснює, що Христос, який є нашою мудрістю, також є нашою праведністю. Пояснюючи це, апостол Павло використовував

грецьке слово *dikaïosune*, яке, згідно словника професора Стронга, буквально означає “справедливість”, і, зокрема, “виправдання”. Різні форми цього ж самого грецького слова зустрічаємо в Новому Завіті, які перекладаються як “виправданий”, “виправдання” і “праведність”. Правильним перекладом цього слова в нашому тексті є виправдання.

Беручи до уваги буквальне значення слова *dikaïosune* як справедливість, ми отримуємо повне уявлення про те, ким для нас є Христос в розумінні нашого ставлення до Небесного Отця і нашої надії на життя вічне. Саме Ісус Христос, є нашою “справедливістю”. Тобто, заслуга викупної жертви Христа є тією цінною річчю, яка усправедлилює нас в Божих очах, і дозволяє користуватися привілеями бути послідовниками Отця і Сина. Заслуга Христової праведності приписується нам на підставі нашої віри, даючи нам стан праведності, або робить нас виправданими перед Богом.

Не залежно від того, якими досконалыми є наміри нашого серця по відношенню до Бога і Правди, не залежно від того, наскільки ми віддаємо своє життя служінню Богу, не залежно від того, наскільки ми цінуємо запрошення страждати разом із Христом, і разом із Ним царювати, єдиним, що допоможе втілити всі наші бажання, а також прийняти Отцем нашу жертву, є

оправдання Христовою праведністю, приписаною нам через Божу благодать.

Той факт, що праведність Христа прикриває наші упадки, не означає, як пояснює апостол, що ми “позостанемося в гріху, щоб благодать примножилась”. (Рим. 6:1). Ми не можемо сподіватися досягти високого рівня досконалості на подобу Христа, якщо не будемо боротися до кінця. Він наш приклад праведності, наш зразок і керівник, який показує нам праведний шлях у всіх життєвих труднощах. Ми повинні щодня вести сильну боротьбу, щоб контролювати наші думки, слова і вчинки, і привести їх у відповідність Божій волі, вираженій у вченні Христа його особистому прикладі.

Важливим є для нас, християн, завжди пам'ятати те, що Христос є нашою праведністю, нашим виправданням. Пам'ять про це допоможе нам бути покірними. Визнання наших власних гріхів, знання про чудове спасіння в Христі, повинні щоденно супроводжувати нас під час нашої подорожі по вузькій дорозі.

Визнання цього є тим, що служить наріжним каменем наших відносин з Богом під час нашої земної мандрівки. Якщо в якийсь момент ми відчуємо, що перемогли над гріхом і недосконалістю були досягнуті при допомозі нашої праведності, яку ми представляємо Богові, ми повинні згадати яму гріха і смерті, з якої ми були врятовані

Божественною благодаттю, і силою Ісуса Христа. “Непохитно надіюсь на Господа, і Він прихилився до мене, і благаання моє Він почув”. (Пс. 40:2) Наша тривале перебування біля Небесного Отця, як його дітей, прикрита праведністю Христа до самого кінця нашого шляху. “А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав”.—1Кор. 15:57.

У наступному випуску Світанку, ми закінчимо дослідження решти нашого тексту, і розглянемо, як, що “у Христі Ісусі”, і тим, що його розум у нас, ми також отримуємо “освячення” і “спасіння”, або визволення. ■

Улюблені та милі обличчя українських братів,
які проживають в Америці, на конвенції в Чикаго
в 1920 році.

